

Director, **CARLES FLO**

Subdirectors, **SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ**

SECCIONS:
Política, **TIAN RIBA**; Món, **SANTI GONZÁLEZ**; Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **PEPA MASÓ**; Societat, **CARLES SABATÉ**; Ciutats, **ALBERT BALANZÀ**; Cultura, Espectacles

i Comunicació, **PERE MARTÍ, IGNASI ARAGAY, ANDREU GOMILA, OSCAR MONTFERRER**; Esports, **JORDI CORTADA**; Disseny, **MANEL CASTILLA**; Edició, **ALBERT PLA**; Fotografia, **ROBERT RAMOS**; Tancament, **TONI BROSA, DAVID CAMINADA, JORDI PALMER**; Documentació, **MONTSE RUIJ**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**; AVUI.CAT, **SÍLVIA BARROSO**

President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: **DYRSL** Zona Franca, sector E, carrer E, núm. 1 (cantonada carrer 6) 08040 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: **AMPARO MADRAMANY.** Enric Granados, 84. 08008 Barcelona. Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació S.L. s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (*press-clipping*) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació S.L.

DEU ANYS DE LA DECLARACIÓ I EL PROGRAMA D'ACCIÓ DE LA UNESCO

Federico Mayor Zaragoza

President de la Fundació Cultura de Pau i exdirector General de la Unesco

Cultura de pau

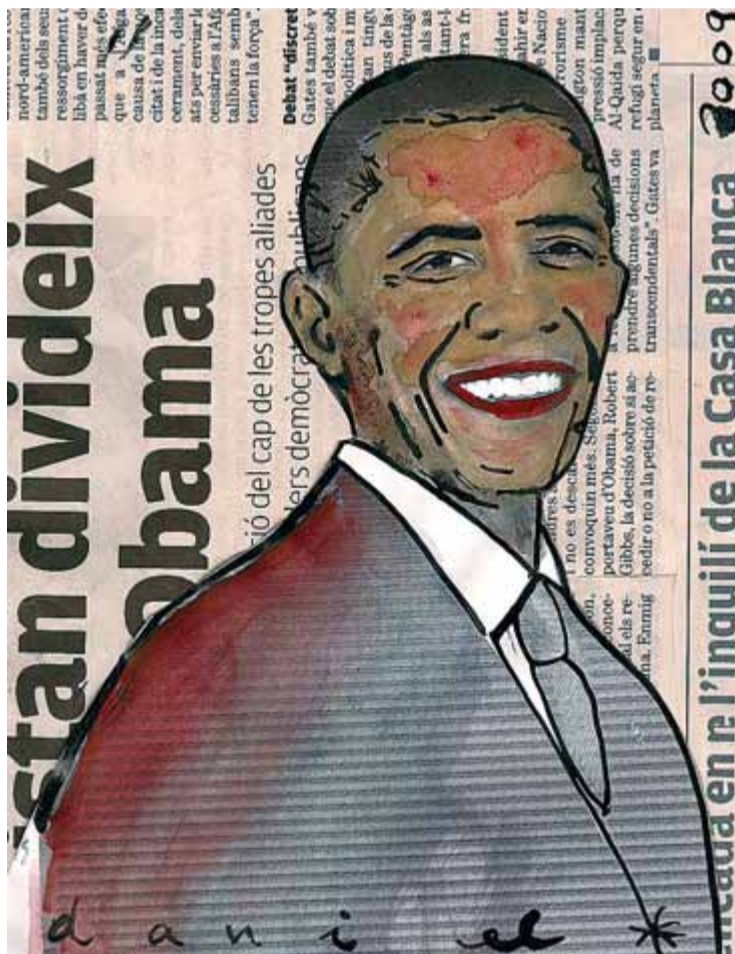
Ha arribat l'hora. La cultura de guerra, l'economia de guerra, el domini hegemònic dels *globalitzadors* ha fracassat estrepitosament, i a un preu excessiu de patiments, fam, pobresa extrema, problemes socials... Cal girar full i començar un nou capítol aprofitant el canvi de segle i mil·lenni. Educada per a l'exercici de la força, acostumada a acatar la llei del més poderós, més entrenada en l'ús del múscul que el de la ment, la humanitat s'ha vist empenya cap a les confrontacions més sagants. En lloc de fraternitat, enemistat. El proïsme, proper o distant, no ha aparegut com el germà amb qui compartim un destí comú, sinó com l'adversari, com l'enemic que hem d'anihilar. I així, una cadena inabarcable d'enfrontaments, d'atacs i represàlies, de vencedors i vençuts, omplen el passat.

HI HA, PER VENTURA, UNA HISTÒRIA paral·lela invisible, la trama de la qual ha estat forjada dia a dia per la generositat i la creativitat, que són trets distintius de l'espècie humana. És un dens teixit, incomparable i intransitori, perquè està fet amb l'esforç de moltes vides, tenacament dedicades a construir, com a principal tasca quotidiana, els baluards de la pau. "No hi ha camins cap a la pau, la pau és el camí", ens recordà el Mahatma Gandhi. Un camí guiat per principis i valors. Per la justícia en primer lloc. La pau és, al mateix temps, condició i resultat, llavor i fruit. És necessari identificar les causes dels conflic-

tes per poder prevenir-los. Evitarlos és la millor victòria.

LA UNESCO, ORGANITZACIÓ de les Nacions Unides a qui s'encomana explícitament la tasca de construir la pau mitjançant l'educació, la ciència, la cultura i la comunicació, recorda en el preàmbul de la seva Constitució que són els "principis democràtics" de la justícia, la llibertat, la igualtat i la solidaritat els que han d'il·luminar aquesta gran transició des d'una cultura de la violència i la guerra a una cultura del diàleg i la conciliació. Fou des de la Unesco que s'inicià el gran programa, a la dècada dels noranta, *Cap a una cultura de pau*.

LA DECLARACIÓ I PROGRAMA D'ACCIÓ sobre una Cultura de Pau, aprovada el setembre de 1999, estableix que la cultura de pau és un conjunt de valors, actituds i comportaments que reflecteixen el respecte per la vida, l'ésser humà i la seva dignitat. En el pla d'acció s'hi troben les mesures de caràcter educatiu, de gènere, de desenvolupament, de llibertat d'expressió... que s'han de dur a terme per fer aquesta gran transició de la força a la paraula: fomentar l'educació per a la pau, els drets humans i la democràcia, la tolerància i la comprensió mútua nacional i internacional; lluitar contra qualsevol forma de discriminació; promoure els principis i les pràctiques democràtiques en tot els àmbits de la societat, combatre la pobresa i assolir un desenvolupament endogen i sostenible; i mobilitzar a la societat amb el fi de forjar en els joves el

DANIEL BOADA

"Es tracta d'implicar-nos personalment en el procés que pot conduir a esclarir els horitzons avui tan ombriosos i permetre la convivència pacífica de tots els habitants de la terra"

desig fervent de buscar noves formes de convivència basades en la tolerància, així com el rebuig a tota forma d'opressió i violència i la justa distribució de la riquesa.

EN EL MANIFEST 2000 –Any Internacional per una Cultura de Pau–, subscrit per més de 110 milions de persones de tot el món, s'estableix "el compromís, en la meua vida quotidiana, en la meua família, en la meua feina, en la meua comunitat, en el meu país, en la meua regió, de respectar totes les vides; rebutjar la violència; alliberar la meua generositat; escoltar per comprendre's; preservar el planeta; i reinventar la solidaritat". D'això es tracta, d'involucionar-nos, d'implicar-nos personalment en aquest procés que pot conduir, en pocs anys, a aclarir els horitzons avui tan ombrívols i permetre la convivència pacífica de tots els habitants de la terra.

SÓN MOLTS ELS PAÏSOS, regions, municipis que han incorporat la cultura de pau a les seves Constitucions, Estatuts o cartes municipals. És molt important que aquesta inclusió es vagi generalitzant, però és encara més important la consciència popular que ha arribat l'hora de no acceptar més la imposició i l'obediència cega al poder; perquè els ciutadans estan deixant de ser súbdits, estan deixant de ser espectadors per ser actors, estan abandonant el silenci i la por per deixar de ser vassalls i convertir-se en agents de pau.

EN AQUESTS DEU ANYS, s'han dut a terme moltes coses. Però la inèrcia dels interessos creats, la resistència dels més pròspers a compartir millor, s'oposen a l'adveniment de la cultura de pau. Però aviat cediran. Ha arribat l'hora.

En col·laboració amb la Fundació Cultura de Pau i Inter Press Service, en el marc del 10è aniversari de la Declaració i Pla d'Acció per una Cultura de Pau 1999-2009

Un orfeó putrefacte...

Bernat Dedéu

Filòsof i músic

El meu diari l'encerta. Necessitem urgentment una llei de la memòria històrica. Però no per restituir els nostres màrtirs (que prou penes deuen passar a l'esfera, contemplant

l'oasi nacional), sinó per higienitzar un lleuger polsim ben recent que suscita molta més al·lèrgia. Hi ha el cas Millet i tota la consegüent vergonya, és cert. Però em sembla molt més delirant la reacció de pretesa ofensa vers tota aquesta mandanga que han tingut alguns opinedors del fangar català.

Que persones com Pilar Rahola s'escandalitzin amb l'afer del Palau no és paradoxal; és simple

barra. Rahola, que va voler continuar la seva carrera política furtant càrrecs a l'Ajuntament i al Congrés de Diputats amb el PI, hauria de fer uns quants exercicis zen abans de vomitar qualsevol crítica relativa a la moral cívica. També hi ha ficat cullerada impunement el mandarí Xavier Bru de Sala, ben compungit per un afer que li deu haver fet oblidar per uns instants el seu desequili-

brat paper al Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA). Poc important fer el ridícul i ser inoperant quan ets president d'una entitat pública, i ara!; perquè Bru continuarà regalant-nos diagnòstics sobre les malalties de la cultura catalana amb la mateixa autoritat, com si fos Diderot.

Però on hi ha més teca, per si no en tenien prou, és al món dels mitjans. Fa tot just una setmana, la

mà dreia comunicativa de Montilla –Toni Bolaño– criticava enèrgicament la publicació de l'SMS de Sibera al programa *59 segons* afirmant que "els periodistes mai no han de ser els protagonistes de la informació". Bolaño, que –tot i ser aparentment destituït– encara treballa per al Molt Honorable [sic], entenent treballar com l'aplicació de l'estalinisme informatiu més cruel que es puguin imagi-

nar, fins i tot en programes on ell mateix apareix com a lliurepensador!

A Catalunya no hi ha desafecció, sinó un estol de rapinyaires que malmeten la feina de molts per alçar el país, experts moralistes que no compleixen, i a qui –per comptes de recordar-los els fets– els regalem la pruna i els oferim la lluna per fornir-la. Aquesta és la nostra pitjor tara; moralistes d'un orfeó putrefacte...